

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar. Pars Prima

Puente, Luis de la

Pragæ, 1672

Caput 5. De propensione, quam semper retinuit, ad ordinarium modum
meditandi divina mysteria, donec elevaretur, ad illa contemplanda, modo
extraordinario; ac de dulcissimis colloquijs; nec non de eo, ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-38580

CAPUT V.

De propensione, quam semper retinuit, ad ordinarium modum meditandi divina mysteria, donec elevaretur, ad illa contemplanda, modo extraordinario; ac de dulcissimis colloquijs; nec non de eo, quod ipsi contigit cum Christo Domino, & ejus Sanctissima Matre.

DUabus causis attribuebat Marina viam extraordinariam, quâ ducebatur: in quo manifestavit suam profundam humilitatem; videlicet in primis immense Bonitati & misericordiam DEI, qui dignatus fuerit libenter ostendere in sua creatura copiosissimos thesauros suæ gratiæ; ac tum suæ extreme miseriæ & imbecillitati, indigenti subsidijs ad eam inusitatis, ne obrueretur suis malis, sed procederet firmiter & prospere per semitam virtutum, quemadmodum ipsa rem expendit, & sic descripsit:

Miserus est mei Pater Misericordiarum, ex sua infinita bonitate, & cognoscens meam imbecillitatem, ac indigentiam, nec non viam, qualis meæ animæ magis conveniret, ingressus est in illam, quasi tacite, ita ut vix audiretur, communicando illi suaviter & blandè suum Divinum amorem, suamque Divinam dulcedinem, & illuminando eam suâ luce, ut ita illustrata & correpta eo Divino igne, denuò securè & fortiter iniret viam, à qua recesserat, quàmque ipsa tantopere timuerat. Statim autem, ac Divina Majestas illam sibi subjecerat, etsi non coactam, sed promptissimè se ipsi offerentem, occupavit ipsam, fixitque in ea suam sedem, totamque possedit. Incepit tum subito, Divinus iste Rex, & Sponsus dulcissimus animarum, colloqui ac agere, & conversari, idque ex sola sua bonitate, & altissimis ac incomprehensibilibus judicijs, cum sua paupere ancilla, quæ nunquam aliquid simile experta fuerat; neque parùm mirata est, agnoscens se indignam tali honore, & communicatione: cumque se videret totam miserabilem ac pauperrimam, vix animum inducebat, ad tale quid credendum, nec poterat intelligere ejus-

modi magnalia, vel illa apprehendere; & propterea clamans ac tremens instar ancillæ, cui Rex ipse ac Dominus talem exhibuisset honorem, quèniq; sibi esse exhibitum, vix propter suam vilitatem posset credere, dicebat illi: *Mi DEUS, mi Rex, bonum meum, numquid me fortè non novisti? an ignoras, quacum tibi sit negotium?* Dic, mi Domine, utrum forsitan propter ardentem amorem, quo amas tuas creaturas, non videas ignobilitatem, ac vilitatem tuæ ancillæ, quæ non solum non meretur tales honores & gratias, sed potius digna est gravibus penis ac supplicijs. Has voces & clamores continuo iterabat miserabilis creatura coram suo dilecto Domino; sed infinita ipsius sapientia ac Bonitas, non magni faciendo istas vociferationes, quò minus faceret, quod mihi sciebat convenire, illis neglectis, jubebat me silere, & solabatur me, proponendo mihi suas rationes, plenas infinità suâ bonitate ac sapientiâ, quibus me convincebat, ac subiciebat suæ Divinæ voluntati, conabaturque promovere suam sanctissimam intentionem, peragendo in ista miserabili creatura opera deinceps referenda, quæ fuerunt talia, ut, si ex ijs scivissem proficere, pervenissem ad sublimissimum perfectionis gradum. Quia quando DEUS dignatur ducere hanc viâ animam, progreditur quàm facillimè, & propter abundantiam donorum gratiæ, quæ ipsi intrâ unam horam communicantur, potest conficere ingentia itinera, quæ non posset tam velociter ordinariè emitteri, nec tanto cum fructu is, qui taliter non duceretur. Verumtamen, quia sicut omnibus, debilibus æquè, ac fortibus, non dantur ijdem cibi, neque eadem medicina, eò quòd hoc fieret cum eorum nocumento, & periculo, ita non expedit omnibus

bus

bus animabus, incedere viâ extraordinariâ, sed nec etiam ordinariâ: verum, quod omnibus congruit, est via & modus, quem DEUS noster ac Pater amantissimus nobis constituit, & communicat, pro infinita Sapientia ac Divino amore, quo nos esse oportet contentos: nostrum quoq; est, diligenter nos præparare, pro obtinendis majoribus gratijs, ad ejus gloriam, si ipsi placuerit.

§. I.

ITa Marina de Escobar loquitur ex occasione duplicis viæ orationis mentalis, quâ ipsam DEUS duxit, promovendo illam ab una ad alteram. Prima via fuit ordinaria, communis ac trita, dum meditaretur & contempleretur mysteria nostræ fidei, excitando in se ferventes affectus, obsecrationes, & colloquia cum DEO: qui est ordinarius omnium modus, usurpatûr, ac docetur in Societate JESU; quem modum observavit multis annis, non absque peculiari DEI gratia, quam habuit totâ vitâ, ut non distraberetur in oratione, ad quidquam diversum, ab eo, quod agebat, quamvis in illa tribus horis continuis perseveraret; multò verò magis, quando ipsam elevarit, ad modum extraordinarium orationis, in qua illam Dominus DEUS, absque ratiocinationibus, celesti lumine illustrabat, & ei revelabat Divina mysteria; unde fiebat, ut præsentem semper haberet DEUM, essetq; adeò dependens ab hoc summo Bono, & cum ipso unita, ut non diverteret ad alia: undè factum est, ut dixerit, se magis vivere cum DEO, quàm secum, seque habere corpus in hoc exilio, instar aselli, haustum, seu rotam aquariam, calcantis, cui eruantur oculi, ut non videat, ubinam ambulet. Alias verò mihi dicebat, se vivere, quasi duplici vitâ, unâ humanâ, conversando cum domesticis, ac alijs, qui ipsam alloquebantur; & alterâ superiore, acsi degeret in altero mundo, conversando cum DEO, & Angelis ipsius, ac Aulicis celestibus. Atque, cum ejus oratio esset tam continua, invitabatur ab illa DEUS, ut ipsam frequenter extraordinario modo visiteret. Quia verò Marina, propter suam timiditatem, & obtinendo indignitatem, refugie-

bat istas visitationes, dixit illi Divina Majestas quodam die: Ecce, quot horis tu coram me perseveras; ergone sim ego tam austerus, & morosus, ut non convertam ad te oculos? Nihilominus etsi hæc viâ incederet, ducta à suo DEO, desiderabat, quantum emt in ipsa, insistere viâ ordinariæ, ac tritæ, quæ est securior, & libera à magnis periculis ac fraudibus, quæ reperiuntur in altera: & quoad hoc ipsi acciderunt aliqua notatu digna ac proficua, quæ illa ipsa sic narrat.

§. II.

SCivi, peragi ab hominibus Societatis quotannis exercitia spiritualia more consueto, per octo, vel decem dies; habuique etiam desiderium ijs vacandi, ut illud tempus impenderem meditandæ vitæ Christi Domini. Approbavit id meus Confessarius, sic tamen, ut propter meam debilem valetudinem moderaretur tempus orationis. Cùm illa inchoavissim, vidi venientem Sanctum quendam Angelum, magnâ præditum majestate, quem non novi, nam illum nunquam videram; & quia sciebam, me esse indignam, ut Angelus tantæ potentiæ me visiteret, verecundabar, vixque ipsum audebam aspicerre. Quod ille videns dixit mihi: Ego sum Archangelus Gabriel, & venio, ut tibi adferam quoddâ nuntium à Beatissima Virgine, Domina nostra. Valde obstupui, & expavi, dixique ipsi: Sancte Angele, rogo te, ut me prius permittas aliquamdiu de re tanti momenti agere cum DEO. Respondit, se esse contentissimum, atque itâ ipsum relinqui, quasi non adesset, meque contuli ad DEUM, & intimè commota, ac metuens acceptare tantam gratiam, dixi illi: Domine mi ac DEUS mi! qualia sunt ista tua tam admiranda & magna opera, quæ facis, ac vis facere in ista miserabili, & indigna creatura? Vide humilitatem meam & vilitatem, ac miserere mei, fiatque in me omni modo, & in rebus omnibus tua sancta voluntas, ac ejice ex anima mea omnia, quæ illi non sunt conformia. Respondit Divina Majestas: Bene dicis: audi, quæ tibi dicentur. Tum fui

fui coacta me convertere ad sanctum Angelum, & prostrata ad ipsius pedes, quam reverentissimè audiivi ipsius nuntiū, quod erat hujusmodi: Sacratissima Virgo Domina nostra dicit, gratum sibi fore, si exequuta fueris, quod cogitavisti, visitaverisque sanctam ipsius domum Monasterij, quod ab ipsa nomen habet, Monialium Sancti Dominici. (*Est autē illud, quod Vallisolei vocatur Matris DEI, ubi erant nonnulla Moniales, quæ cupiebant ipsius alloquium.*) Ad quod, cum mihi non videretur esse quidquam grave, respondi, me id libenter facturam, quamvis parum, vel nihil alijs prodessem. Deinde mihi Angelus dixit: potissimam sui adventus causam esse, ut mihi nomine illius Magnæ Dominae diceret: placitura plurimum Exercitia, quæ constitueram peragere, si, quod proposueram exequerer, exercendo intellectū; gratissimāsque illi futuras meditationes de perfectionibus Divinis, & sanctissima Vita ac Morte Christi Domini, & infinitis bonis, quæ per eundem Dominum nobis fuerunt præstita: significare enim ipsam mihi, se esse, ac fuisse, quasi Patronam & Fundatricem illorum sanctorum Exercitiorū Societatis, seq; etiam fuisse Auxiliatricem ac tanquam Magistram Sancti Patris Ignatij, ut taliter fierent; & istud opus inchoatum esse in Societate, atque etiam se, tempore & annis vitæ suæ, fuisse continuè his sanctis Exercitijs occupatam.

Hæc revelatio fuit facta isti Famule DEI, ad approbandum & collaudandum communem orandi modum, adhibitis meditationibus, non tam, ut ipsa semper ei insisteret, quam, ut illum doceret alios, ac permoveret ad eundem insistendum, quamdiu illis DEUS non communicaret alterum sublimiorem, quemadmodum ipsi communicavit: atq; in hæc rem addidit, quod illi cum Divina Majestate accidit hunc in modum.

§. III.

Appropinquante, inquit, Solemnitate Natalis Dominici, vehementer desiderabam, ut DEUS modicum instrueret meum intellectum, ad ruminandum &

meditandum aliquid de altissimo Mystero Incarnati Verbi Divini, & Adventu ipsius in mundum, eò quod me Divina Majestas ad id, pro sua Misericordia & Sapientia, multis diebus aliā viā duceret, conferendo videlicet meæ animæ peculiare lumen, ad cognoscendas ipsius veritates, ac Mysteria, & per illud, ipsam inclinando & movendo ardentibus desiderijs, exequendi Divinā ejus Voluntatem, nec non inflammando magno sui amore. Quod quanto fit amplius, tanto minus speculationis habet intellectus, qui tunc esse videtur sopitus ad meditandum. Ego igitur optabam laborare, & humiliare tantisper intellectum ad considerationem feriorum altissimorum mysteriorum, nè semper anima panem gratis comederet, cibante illam assidue DEO, suis expensis, & apponente ipsi continuè quæcunque habet domi suæ. Placuit Divinæ Majestati satisfacere huic desiderio, & uno alterove die, mihi dedit animum, instituendi prolixum discursum, ac meditationem de hoc sublimi Mysterio, cum magno animæ meæ solatio, illuminando me, ut intelligerem ingentia bona, quæ nobis suo in mundum Adventu contulit, & magna mala, ex quibus nos liberavit, quàmque ille conveniens fuerit medium ad hæc omnia. Postquam aliquamdiu fuisset immorata isti considerationi, dixit mihi DEUS: Sufficit, nè ultrà progrediaris: & pro sua sublimissima Sapientia, dixit mihi quædam verba, propter quæ mea anima amore ipsius exarsit. In eo, ajebat, quod facis, te geris, sicut qui parat cibum, ut illum postea comedat, vel sicut is, qui disponit domum & hospitium, pro excipiendo illo, cujus ad se adventum vehementer exoptat: verum si ei, qui operosè cibum præparat, offeratur ab alio præparatus, & proponatur in mensa, non est opus, ut se magnopere ejus præparatione occupet; atque si alter dispositam semper habeat pro amico domum, etiam non habet multum, quod pareat, instante ipsius adventu, sed tantum restat, ut fruatur illius præsentia: ità, cum tibi apponatur cibus animæ præparatus, ut illum sumas, habeasque domum pro hospite adaptatam,

non

non est cur tantopere labores, sed ut vesca-
ris eo, quod tibi datur, & fruaris gratiã,
quã tibi præstat Dominus, qui venit ad
tuam Domum. Auditis his Domini ver-
bis, plenis sublimissimã sapientiã, fuit ani-
ma mea repleta singulari ejusdem amore.
Aliã vice tenebar eodem desiderio, medi-
tandi hæc Mystera, & Confessarius mihi
dicebat ea, quæ me ad id faciendum incli-
nabant: sed ultra duas horas non potui
quidquam meditari de Mystero Nativita-
tis Dominicæ, neque etiam ullo modo, vel
uno verbo, alloqui DEUM: inter quas
anxietates rogabam Divinam Majestaté,
ut me adjuvaret, illuminaretque meum
Confessarium, ad me instruendam ac du-
cendam eã viã, quæ esset conformior ipsius
voluntati. Tunc mihi respondit Domi-
nus: Cùm semper sis mecum, & in mea
verseris præsentia, quid ultrã quæris? Non-
ne in me sunt omnia Vitæ meæ, Passionis
& Mortis Mystera? Dic age, quid quæras
ampliùs?

*Ex eo, quod Dominus dixit isti suæ famu-
læ, colligitur, itã differre orationem discursi-
vã & affectuosã, ab ea, quã DEUS in-
fundit, sicut differunt, invitare ad mensã,
& invitari; excipere hospitio, & excipi:
quia priùs constat nostro labore & sollicitudi-
ne; posterius autem magis est acceptare id,
quod nobis datur, quã aliquid facere, &
laborem. Quemlibet verò oportet insistere
illi viã, quã DEUS ipsum duxerit, itã ut,
quantum est in eo, propendeat ad triuã &
securiorem. Modi mimibiles, quibus illam.
DEUS in oratione edocuit, de omnibus Myste-
rijs nostræ Sanctæ Fidei Catholicæ, referen-
tur ordine in libro secundo ac tertio, ut pos-
sint & nobis pro nostro captu subministrare
materiã meditationis.*

§ IV.

Verùm, nè ullus decipiatur, cogitando
istum sublimem orationis modum, con-
sistere tantum in accipiando, & non in agen-
do, intelligat, quod hæc DEI famula con-
sueverit suscipere Divinã illustrationem,
& præventã à gratia se sponte applicare, ad
instituenda ferventissimã colloquia, petitiõ-

*nes, ac orationes, subinde etiam vocales, pro-
venientes ex ardenti oratione mentali, cujus
emant affectus & fructus: atque hac ratione,
soluta fuerit magnã suã orationis partem-
exigere, non absque cœlesti quadã harmo-
nia, & fervore, quemadmodum apparebit
ex eo, quod ipsamet taliter refert:*

Quando tam ardentia habeo desideria
placendi DEO, more meo, non possum
non alloqui Christum Dominum, quem
mihi ibi videor habere vicinum, & dico
ipsi: Mi Domine, quã diu differt Tua
Majestas, dare mihi tantillum humilitatis,
& alias virtutes, quas ab ea peto pro me, &
alijs. Eja tandem Dilecte mi, respice istam
creaturam tuam, quæ præ tui fame & siti
emoritur. Dilecte mi, doce me facere vo-
luntatem tuam! quòd si, ut hoc mihi des,
vis & me tibi aliquid dare, non habeo,
quod dem, ut tibi sit gratum. Verùm vi-
des hic meam animam, meum cor, ac
meam vitam, & hoc miserabile corpus, ut
de omnibus disponas, pro tua voluntate:
quidquid enim feceris, id ego benefactum
existimabo, modò vel unã horã exequar
tuum beneplacitum.

Aliàs illi dixi: Dilecte, ac Domine mi,
usque, quò tua Misericordia cogitat meam
animam suspendere, ut tantopere ad te
anhelet, teque desideret? Ecce, ó Salus
& Bonum in te sperantium, jam non pos-
sum ampliùs expectare, quia elabuntur
dies vitæ meæ, & non video impleta mea
desideria. Quamvis autem culpa sit mea,
eò quòd me non disponam ad obtinendũ
id, quod mihi libenter dares, si me dispo-
nerem; est tamen etiam verum, quòd
major sit tua Potentia, quã mea miseria,
ac fragilitas; quòdque possis me salvare ac
refuscitare, quamvis sim mortua; quia
non est quidquam insolitum tuæ Bonitati
ac Potentiæ operari talia, quæ operaris
quotidie: ac proinde, Bonum meum, non
est cur ultrã expectes, quia advesperat,
& advenit nox; neque cogito desistere à
petendo, quoad usque mei misereris, à
desque mihi tuam benedictionem, & vi-
tam ac mortem tibi plurimum placentem,
cor novum & humile, atque accom-
modatissimum tuo genio, & beneplacito.

E

Alio

Alio die, dum considerarem Filium DEI ad dexteram Patris, humanâ vestitum naturâ, ab eo assumptâ, ingens fuit meâ animâ lætitia, & conversa ad Spiritus Angelicos, dixi illis, ut aspicerent ibi Redemptorem nostrum, & viderent, assumpseritne fortè ipsorum naturam, an nostram? & utrum descenderit ex sinu sui æterni Patris in uterum Sanctissimæ Matris, vixeritq; triginta ac tribus annis inter homines, sustinendo tantos labores, persecutiones, & mortem Crucis, pro ipsis, an pro me? Abreptâ eâ suavitate, quam experiebar in istis considerationibus, destituebar quasi sensibus, donec paulò post sentirem fatigatum caput. Tunc me converti ad solitum meum modum agendi cum Christo Domino nostro, DEO vero ac Homine, considerando ipsum illic præsentem, & cœpi alloqui Divinam ejusdem Majestatem, dicendo illi: Dilecte mi, & mi Domine, ego eram surda & attollebam vocē, ut me exaudires; eram cæca, & invocabam te, ut me illuminares; eram tota leprosa, & clamabam ad te, ut me sanares; tu verò Bonum meum, fingebas te surdum, quasi non audires: eram tibi importuna, & tu tacebas. Sed jam, Domine, te aliquantulum novi, quia mihi dedisti tantillum luminis, & vis à me cognosci viscera misericordiæ tuæ, ut mihi bene fa-

cias, liberēque me ab hostibus meis. In his, & alijs, mihi DEUS manifestabat suam magnam bonitatem, ut illum ponderando consternerer, & sentirem, me deficere viribus. Intereâ Dominus modicum recedebat, & paulò post iterum percipiebam idem Divinum lumen; multumque confidebam in ipsius misericordia, quâ mihi esset indicaturus viam suæ voluntatis: quod ego adeò exopto. Advertebam præsentem DEUM, itâ ut mihi nunquam viderer desistere ab ipso, his corporeis oculis, intuendo, & sentiebam novum quoddam desiderium, videndi hoc Bonum, & hunc Dominum meum, neq; tamen id audebam ab ipso petere, præterquam, ut mihi daret humilitatem, & faceret mecum, quod veller: cùm namq; ipse voluerit ostendere suam magnificentiam in tam vili & abjecta creatura, quàm sum ego, ad suam gloriam; non decebat, ut imperarem in aliena domo, sed gererem me humiliter, & peterem illius gratiam.

Hæc & alia hujusmodi colloquia, quasi semper in principio orationis instituebat, instar olla bullientis, & egerentis per os aquam, quæ in ea continetur. Hujus generis adferemus multa in capite septimo & sequentibus, in quibus est videre multos discursus, absque discursu; & multas meditationes, absque meditatione.

CAPUT VI.

Qualiter illam DEUS simul duxerit per viam patientiæ, ut toleraret turbationes ac afflictiones. Et de modo, quo eam exercuerit internis crucibus, in ipsius initijs.

Summa via, quâ DEUS duxit Venerabilem Virginem Marinam, excellentiâ fuit eâ, quod extraordinarij ipsius favores ac solatia, hæcenus insinuata, fuerint permixta extraordinarijs crucibus & afflictionibus internis: eò quod prius illud absq; hoc altero non esset solidum, nec perfectum; posterius autem absque primo non esset in hac vita mortali tolembile: ac propterea cùm

Sapiens dixisset, quod ostenderit DEUS Justo Jacob suum Regnum in scala, de qua fuit sermo, addidit, quod ipsum honestaverit laboribus, dederitq; illi certamen forte, ut vinceret, disceretque experientiâ omnium potentiorē esse Sapiētiā; siquidem magna solatia in oratione dantur, ad animos tolerandas magnas afflictiones. Hoc ipsum Dominus dixit isti suæ famule in ejus principijs, quod illa narrat hunc in modum:

Dum conspexissem Beatissimam Virgineam

ncm